

Arrest

nr. 268 601 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verblijft sinds 29 januari 2012 in België.

Ze verklaart een relatie te hebben met een Belg, met name dhr. P. M.

Op 15 april 2020 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 8 september 2021 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna gemachtigde) onontvankelijk verklaard.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde ook een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 21 september 2021.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw:

Naam, voornaam: P. (...), C. (...) R. (...) geboortedatum: (...) 1970
geboorteplaats: (...) nationaliteit: Sri Lanka

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna Handvest) en van het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat art. 74/13 als volgt luidt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art. 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het handvest als volgt luidt:

1. *Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

2. *Dit recht behelst met name:*

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Welnu verzoeker meent zich in deze situatie te bevinden. Meer bepaald heeft verzoekster duidelijk aangegeven een relatie te hebben met een Belgische onderdaan. Dat deze Belgische onderdaan bijkomend thans gehospitaliseerd is met een ernstige diagnose van kanker.

Dat gedaagde hierover geen wetenschap heeft omdat ze geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan, onderzoek waar een eenvoudig hoorrecht een elementair onderdeel vanuit maakt.

Dat de gedaagde volgens art. 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden met het familieleven. Dat deze bepaling allicht refereert naar art. 8 EVRM.

Het is de logica zelve dat gedaagde de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten tot de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van een bevel.

Dat uit de bestreden beslissing allermint kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk het hoger belang van het kind, het gezins en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan en van partner wiens belangen zij uiteraard ook behartigt.

Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Gedaagde is weliswaar verplicht een einde te maken aan de illegaliteit van verzoeker maar zij verliest uit het oog dat zij dit kan doen op twee manieren namelijk door een bevel af te leveren maar ook door de illegale situatie van verzoeksters om te zetten in een legaal statuut.

Door eenvoudigweg te kiezen voor een bevel maakt zij duidelijk de tweede optie niet te hebben onderzocht.

Dat zij daarmee art. 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

Dat zij daarmee ook de hoorplicht heeft genegeerd, immer mocht zij op correcte wijze de hoorplicht hebben uitgevoerd dan had zij geweten dat er sprake is van een familieleven en er sprake is van een aanvraag registratie wettelijke samenwoning en dan had zij dit moeten beoordelen cfr art. 8 EVRM en art 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2 Verzoekster stelt dat, gezien de bestreden beslissing een verwijderingsbeslissing betreft, richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna Terugkeerrichtlijn) van toepassing is. Zij betoogt dat verweerder daarom rekening moet houden met hogere rechtsnormen van Unierecht, waaronder artikel 41 van het Handvest.

Verzoekster betoogt dat indien zij zou zijn gehoord, zij elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Ze verwijst naar de omstandigheid dat zij een relatie heeft met een Belgische onderdaan die thans is gehospitaliseerd met een diagnose van kanker. Verzoekster stelt dat verweerder hiervan niet op de hoogte is omdat hij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

Verzoekster betoogt dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met deze omstandigheid in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, nu dit niet wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Tenslotte stelt zij dat verweerder verplicht is een einde te maken aan haar illegaal verblijf. Dit kan volgens verzoekster door een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen maar ook door verzoekster een legaal statuut toe te kennen. Door verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, heeft verweerder de tweede optie volgens verzoekster niet onderzocht.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet volgt op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Ook in artikel 7 van de vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. Zo strekt de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren.

Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “bij het nemen” van een beslissing tot verwijdering “rekening [houdt]” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Dat een beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet gebeuren, houdt derhalve nog geen verplichting in om deze beoordeling in de bestreden akte zelf op te nemen. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat er zich in het administratief dossier een synthesesnota van 8 september 2021 bevindt, waarin het volgende wordt gesteld:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13) :

- 1) Hoger belang van het kind:
→ geen elementen
- 2) Gezins- en familieleven:
→ het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.
- 3) Gezondheidstoestand:
→ geen elementen”

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit artikel op zich vereist niet dat verweerder uitdrukkelijk motiveert aangaande zijn beoordeling in het kader van artikel 74/13 van de

vreemdelingenwet. Verzoekster kan bijgevolg niet worden bijgetreden waar zij stelt dat er geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ook waar verzoekster betoogt dat rekening dient te worden gehouden met haar familieleden, kan dienstig naar deze synthesesnota worden verwezen. Verweerder stelt hierin immers dat verzoekster een Belgische partner heeft, doch dat de bestreden beslissing neerkomt op een tijdelijke scheiding, hetgeen geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Volledigheidshalve dient te worden gesteld dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, niet inhoudt dat verweerder tevens rekening moet houden met de gezondheidstoestand van de partner van betrokkene. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet spreekt immers enkel over *“de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*.

Waar verzoekster tenslotte poneert dat verweerder niet heeft onderzocht of aan verzoekster een legaal verblijfsstatuut kan worden toegekend, moet worden gesteld dat op verweerder geenszins de verplichting rust om een ambtshalve onderzoek te voeren naar het toekennen van een legaal verblijfsstatuut. Het al dan niet toekennen van een wettig verblijfsstatuut, na een dergelijke aanvraag van de betrokkene, betreft een discretionaire bevoegdheid van de administratieve overheid, waar de Raad slechts een wettigheidscontrole op kan uitoefenen. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, behoort het niet tot de verantwoordelijkheid van verweerder om *“een einde te maken aan de illegaliteit van verzoeker”*. Het is de taak van verzoekster zelf om zich in de regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving.

Zelfs indien verzoekster aannemelijk zou maken dat op verweerder een dergelijke verplichting rust, blijft alsnog uit het administratief dossier dat verzoekster *in casu* een verblijfsaanvraag heeft ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd door verweerder op 8 augustus 2021 onontvankelijk verklaard. Verzoekster gaat in haar betoog voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing is genomen nadat bovenvermelde beslissing van 8 augustus 2021 werd genomen. Ze kan aldus niet worden gevolgd waar ze stelt dat verweerder niet heeft onderzocht of haar, in plaats van een bevel om het grondgebied te verlaten, een legaal verblijfsstatuut kan worden gegeven. Verweerder heeft immers reeds onderzocht of aan verzoekster een verblijfsstatuut kan worden toegekend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, doch heeft besloten dat dit niet het geval is, nu haar aanvraag onontvankelijk is verklaard.

Verder beroept verzoekster zich op een schending van artikel 41 van het Handvest, hetgeen luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (...)*”

De bestreden beslissing *in casu* betreft een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Dit wordt aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 3, 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn.

Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten inderdaad gehouden tot naleving van hogere rechtsnormen, waaronder het Handvest.

Echter moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling beroepen (cf. HvJ 11 december 2014, C- 249/13, punt 33).

Uit de bewoording van haar verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoekster de schending aanvoert van het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest. Dit hoorrecht maakt inderdaad integraal

deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing pas werd genomen na de beslissing van de gemachtigde van 8 augustus 2021 waarbij de verblijfsaanvraag van verzoekster met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In het kader van deze aanvraag kon verzoekster reeds alle elementen aanvoeren die zij dienstig achtte.

Verder merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoekster haalt in het kader van haar hoorrecht aan dat er sprake is van een familieleven en van een aanvraag registratie wettelijke samenwoning. Zij stelt dat ze een relatie heeft met een Belgische onderdaan, die thans is gehospitaliseerd met een ernstige diagnose van kanker.

De Raad stelt echter vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verweerder als dusdanig reeds op de hoogte is van haar relatie. In diens beslissing van 9 augustus 2021 waarbij verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, motiveert verweerder immers als volgt:

“Betrokkene beroept zich op haar relatie met een Belgische onderdaan als buitengewone omstandigheid. Ter staving van deze relatie legt ze verschillende foto’s voor en de overlijdensberichten van de ouders van haar partner. Ze haalt aan dat ze wettelijk wensen samen te wonen maar dat zij geen attest van ongehuwdheid kan bekomen. (...)”

Hieruit blijkt onomstotelijk dat verweerder kennis heeft van de omstandigheid dat verzoekster een relatie heeft met een Belg en dat zij de intentie hebben om wettelijk samen te wonen. Bijgevolg kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij betoogt dat verweerder hiervan niet op de hoogte is omdat hij geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan, nu uit het administratief dossier blijkt dat verweerder hier wel van op de hoogte is.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster in haar verzoekschrift stelt: *“meer bepaald heeft verzoekster duidelijk aangegeven een relatie te hebben met een Belgische onderdaan”*. Aldus moet worden besloten dat de elementen die verzoekster aanhaalt in het kader van haar hoorrecht, reeds door haar kenbaar zijn gemaakt aan verweerder in het kader van haar verblijfsaanvraag. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat deze elementen hadden kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure indien zij zou zijn gehoord en daarbij verweerder op de hoogte had kunnen stellen van deze informatie.

Waar verzoekster opwerpt dat haar partner inmiddels is gehospitaliseerd met een ernstige diagnose van kanker, stelt de Raad vast dat verzoekster deze bewering niet onderbouwt met enige bewijsstukken. Daarnaast moet worden gesteld dat de bestreden beslissing volgt op een aanvraag tot verblijfsmachtiging, hetgeen impliceert dat verzoekster de verantwoordelijkheid draagt om alle informatie die zij dienstig acht, kenbaar te maken aan de administratieve overheid. Uit het administratief dossier

blijkt niet dat verzoekster, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, de medische toestand van haar partner heeft kenbaar gemaakt aan de gemachtigde. Verzoekster kan dan ook redelijkerwijs niet de verwachting koesteren dat de gemachtigde op eigen initiatief een onderzoek voert naar de medische toestand van haar partner, nu van haar wordt verwacht dat zij zelf alle nuttige en relevante elementen aanbrengt.

Nu blijkt dat verweerder op de hoogte was van de feitelijkheden eigen aan de situatie van verzoekster, toont zij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief zijn of kennelijk onredelijk. Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt bijgevolg niet aangetoond.

Verzoekster slaagt er evenmin in een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van artikel 41 van het Handvest aannemelijk te maken.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

M DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN